

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1996
FORFATTER:	Hans Chr. Steffensen
TITEL:	Christen Steffensen, Brændkjærgaard.
KORT RESUME:	Christen Steffensen, ejer af Brændkjærgaard fra 1864, medstifter af Kolding Strømpefabrik i 1916/17

Christen Steffensen, Brændkjærgaard

Af Hans Chr. Steffensen

Min far, Christen Steffensen blev født den 26. maj 1861 på Østergaard i Styding, der ligger i Hammelev Sogn.

Hans forældre, Christine og Nis Steffensen var meget dansksindede. Han gik først i skole i Styding og kom senere på Haderslev Realskole. For at undgå at blive tysk soldat måtte han i 1879 som 17-årig forlade hjemmet og rejse til Danmark. Hans forældre regnede med, at en folkeafstemning om Slesvigs tilhørsforhold snart ville blive virkelighed – i henhold til §5 i Freden i Prag i 1866 – men som bekendt kom afstemningen først den 10. februar 1920.

Hans Skau, der boede på nabogården Skovgaard, har fortalt, at min far ofte løb over grænsen til sit hjem. En af de gange, min far var hjemme, var han ude at harve med tre heste. Hans Skau så de tyske gendarmere komme, og min far løb hjem og kravlede op på høloftet over hestestalden. Gendarmene gik så vidt som til at undersøge høloftet ved at stikke deres sabler ned i høet, men da var min far hoppet ud af en luge. Forinden havde Hans Skau taget hestene. Min far fortalte, at kun én gang mellem 1879 og 1920 besøgte han sit hjem med tilladelse, nemlig da hans far døde. De mange andre gange, han var der, var det til hest og ad krogveje. 20 gange havde han en gendarm efter sig, tre gange to og en gang tre, men der skete ham aldrig noget.

Min far aftjente fra 1884 sin danske værnepligt dels i Odense, hvor han var i tre måneder, og

dels på Frederiksberg Slot. Senere kom han på Lyngby Landbrugsskole.

I 1890 blev han forpagter på en gård i Taps-

Chr. Steffensen. Foto fra 1941.

øre, matrikel nr. 7a og 9. Ejeren hed Kersten Schmidt, og forpagtningen løb til 1898.

I 1894 købte min far Brændkjærgaard på tvangsauktion. Han fortalte, at han var den eneste, der bød på den, fordi der krævedes 37.000 kr. kontant. I 1901 byggede han et nyt stuehus. Oprindeligt var der kun en lille beboelseslejlighed indrettet i laden. Gården lå omtrent der, hvor nu Brændkjærkirken ligger.

Gården havde en god besætning bestående af en tyr, 35 køer, 13 ungvæg, 2 kalve og 10 svin. Men den 12. december 1910 udbrød der mund- og klovsyge på gården, og den 14. december blev hele besætningen slået ned og begravet i et stort hul bag ved gården. Den dag græd min far, men han kom snart på fode igen. Fra besætningen på Brændkjærgaard blev der solgt børnemælk fra egen mælkevogn.

Brændkjærgade blev udstykket fra Brændkjærgaard i min fars tid. Det blev sagt, at far var lempelig med betalingen af grundene, hvis køberne havde svært ved at få betalt til tiden.

Mange sønderjyder kom på Brændkjærgaard i min fars tid. Mange blev sendt af deres forældre, for at de ikke skulle komme i tysk militærtjeneste. Der boede også en del hjemløse på gården. De blev bedt om at aflevere tobak og tændstikker om aftenen, inden de gik i seng. Onkel Tom vil også huskes af mange.

Brændkjærgaard blev solgt til Dansk Frøforsyning, som solgte den videre til Ingvard Hansen, og til sidst blev den solgt til Kolding Kommune. Stuehuset blev revet ned ca. 1957, og Brændkjærkirken bygget på samme sted.

Far købte derefter »Johans Minde«, Dalbygade 44. Villaen var bygget til Johan Volkert, den ene

af sønnerne fra Volkerts Fabrikker. Haven gik helt ned til Agtrupvej. Det var min opgave at feje gaden to gange om ugen, og for det fik jeg 50 øre om ugen. Vi lærte, at vi altid skulle have penge i vores pung, men at man helst skulle gøre en indsats for at få dem. Jeg var nr. tre af seks søskende. Min mor, Jenny Lund, var fra Seest Østerskov og hendes mor stammede fra Sverige. Hun var født i 1898 og mine forældre blev gift i 1924.

Min far var i mange år et meget aktivt medlem af Sønderjydsk Forening og en lang årrække medlem af bestyrelsen. For sin indsats fik han et Dybbølmærke i guld. Han var også i Skamlingsbankeselskabets bestyrelse, og hans bedstefar havde været med i den allerførste bestyrelse. Selvfølgelig var han i Styding for at stemme Sønderjylland hjem til Danmark den 10. februar 1920, og han støttede den danske sag, hvor han kunne – Gråsten Landbrugsskole, Skanderup Efterskole, Landeværnet og mange sønderjyder, der havde brug for hjælp.

Far var også i mange år kirkeværge for Kolding Bys Kirkegårde, og i den anledning og for sit arbejde for Sønderjydsk Forening blev han hædret med en fest på Højskolehjemmet, hvor ca. 150 var til stede. Der blev holdt mange taler og bl.a. takket for hans gave til Kristkirken, Thorvaldsens Kristusfigur.

Sammen med August Andersen og Anthon Christensen stiftede han i 1916-17 Kolding Strømpfabrik og blev formand for bestyrelsen. Fabrikken gik godt, og da den blev solgt, byggede Andersen en strømpfabrik på Jovavej. Christensen byggede Grønnegården på Fynsvej og far købte ejendommen Sydbanegade 4-6 med 12 lejligheder og garager til Falck.

Brændkjærgaard kort før nedrivningen.

Min fars søster, faster Trine, boede på slægtsgården i Hammelev, der blev drevet af hendes datter Christine og hendes mand, Peter Knudsen. Vi var tit dernede om søndagen og havde så gerne en kasse strømper med. Til gården hørte også et stykke skov, der oprindeligt havde hørt til min fars fødegård. Den arvede jeg, da min mor blev gift igen og skiftede med os børn. Jeg fik stor

gavn af dette stykke skov, da træpriserne var gode, og det gav mig en god start som landmand.

I 1934 var min far med i købet af A/S Taarnholm. Taarnholm var en stor gård på 503 tdr. land, der lå ved Korsør Nord. Den kostede 500.000 kr. og udover far, der var formand for selskabet, deltog daværende folketingsmand

Olav Olsen fra Hjarup og direktør Olesen fra Dank Købestævne i Fredericia og en del flere i selskabet. Der blev indrettet tørringsanlæg til lucerne grønmel, d.v.s. at lucernen blev tørret direkte fra marken og solgt i sække til høns og svin. Der var 250 tdr. land med lucerne.

Far satte 150.000 kr. i Taarnholm og ca. 10% af aktiekapitalen. Min mor har fortalt, at han virkelig passede sit hverv som formand. Han tog toget midt om natten og gik de syv kilometer fra fær- gen i Korsør, så han kunne være på gården kl. 7 om morgenen. Gården gav overskud. For dette blev Borupgaard ved Horsens købt. Den var på 425 tdr. land, og den gik også godt, men min mor solgte sine aktier i 1947, da bestyrelsen ikke længere kunne enes.

Min far døde i 1941, kort før sin 80 års fødsels- dag, hvor han var indstillet til et ridderkors. Han blev begravet på Sdr. Kirkegård og fik følgende gravskrift:

*Trofast du var mod fædrenes arv
i slægtens værn dit minde skal leve.*

Min mor stod nu alene med seks børn fra syv til femten år. For at tyskerne ikke skulle tage vores hjem, blev der afholdt skole i spisestuen, men det gik kun til 1944, da blev vi bedt om at være ude i løbet af seks dage. Vi fik i stedet anvist den ene ende af Seest Præstegård, mens 40 tyske tele- fonistinder blev indlogeret på »Johans Minde« og passede hovedforbindelsen mellem Tyskland, Danmark og Norge.